

Thân tặng tất cả các chiến hũu La c Long, để ngâ m ngùi t t t ng nhĩ mô t th i oai hùng
lấn cay đắng.

La c Long Huỳnh Quốc Phú.

LỜI NÓI ĐU:

Đã ba m t i m y năm r i, n i h n di t n t t ng đã phôi phai. Nh ng không, c m i “tháng t đen”
vê, v t đầu l i n t ra. Chuy n ngày x a v n l ng va ng trong đ u nh ng ng i đã t ng đóng
góp x ng máu trong cu c chi n. Càng già ni m đầu càng âm i . Tôi muốn ghi la i nh ng gì đã
xa y ra, nh ng đã bao nhiêu l n ng i tr c keyboard mà ch ng vi t đ c gì. Đánh đ c vài ba
ch , c h ng th y m n đ ng.

Cho đ n bây gi , l ch s đã m ra: trong khi đ ng minh b ch y, súng đ n c a ta c n đ n, b n
VC l i bán n c đê l y thêm vũ khí. V t đầu tuy thuyê gi m vì có lý do xoa đ u m c c m
ng i thua tr n, tuy nhiên nó v n không lành h n.

Đôi lúc tôi l m c m nghĩ r ng: ph i chi quân dân mi n nam bán Hoàng Sa và Tr ng Sa cho
“Đ Qu c M ,” thì k đ c gi i phóng ph i là mi n b c ch không ph i mi n nam. Dù sao “Đ
Qu c M ” cũng không đ n n i gi t ha i ng dân mình n u h đi l c vào nh ng hòn đ o này,
nghĩ ti c thay!!!

M i ng i m t câu chuy n, nh ng cùng m t niềm đau...

mang nhiåu kä niåm nhång ngày cuäi cùng trong cuäc đäi binh nghiäp cäa tôi.

Đän vä cäa tôi vä đän Nha Trang, nhång vì căn cä này quá chätt heäp, nên mät tuän sau läi có länh di chuyän xuäng Phan Rang. Ngày räi Pleiku, tôi đã cä gäng đäm đäc häu hät vät đäng vä Nha Trang, nhång ngày räi Nha Trang xuäng Phan Rang tôi đành bä läi tät cä nhäng bäng bäng quý đä täu đäc cä Pleiku. Tiäc läm, nhång làm thä nào đäc, vä läi cäa cäi là vät ngoäi thân, bä đi đä cho nhä gänh, mình còn nhiåu viäc quan träng hän phäi lo.

Phan Rang, quê häng cäa Täng Thäng Thiäu. Mät thành phố hiän hòa näm cänh bä biän. Phi träng Phan Rang räng län. Sau vài ngày säng täm trong mät cä xá chät häp, chúng tôi đäc cäp phát cho mät cä xá kháng trang hän. Sau khi räi Pleiku, đây là län đäu tiên chúng tôi có đäc mät chä riêng biät, chä bù cho nhång ngày còn ä Nha Trang, tät cä nhân viên Phi Đoàn 229 đäu säng län läc väi nhång tiän nghi rät eo häp. Mäi ngäi häm hä säa sän chä và chäp nhän Phan Rang làm quê häng mäi cho mình...

Tình hình chiän sä tä các mät trän thay đäi nhanh chóng. Nhång thành phä tä Quäng Trä trä vào län län mät vào tay quân đäch. Nói đäng ra là tät cä nhång đän vä chiän đäu đäu đäc länh rút lui mät cách väi vä trong khi đäch quân chäa täi. Hän näa, có nhiåu thành phä viät cäng không có ý đänh tän công, mình läi tä đäng rút lui bä ngoä.

Tôi là mät ngäi lính chuyên nghiäp, mäc dù väi mät cäp bäc nhä bé, nhiåm vä cäa tôi chä biät thi hành mänh länh chä không có nhiåu thäc mäc. Nhång vì cä lui binh mãi, lòng tä ái cäa ngäi lính tác chiän bä xúc phäm. Sä täc täi vì cä phäi lui binh, cäng väi nhång hình änh đau thäng cäa ngäi di tän đã nhiåu lúc làm tôi nhä mät ngäi điên. Hôm Đäi, ngäi cä phi cäa tôi bä thäng vì viät cäng bän trong lúc đäng cäu ngäi di tän, viäc này làm tôi không còn bình tänh näa. Tôi đã xách khäu súng läc P38 đänh bän vào ä khóa cäa nhà täm khi vä đän căn cä. Nhà täm này näm trong cä xá cäa mät sä nhân viên cä häu đäng täi Phan Rang. Hä đã khóa cäa nhà täm läi chä vì sä không còn đä näc khi đän vä cäa tôi đến chia xä. Đäng träc cäa nhà täm, tôi giän đä chäi thä:

“ Đä.M. täi sao läi đäng cäa? Có ngäi nào mä ra không?”

Tôi la län đä mäi ngäi đäu nghe. Rät nhiåu binh sĩ trong cä xá đó theo däi hành đäng cäa tôi nhång tät cä đäu im läng. Tôi täc täi nói län hän:
“ Đäc räi, näu không ai mä ra, thì tôi sä mä.”

Quay vào trong còng xá, tôi lấy khẩu súng lục P38 trờ ra. Lần này với mặt giông hờn hờc hờn tôi còng nháo:

“ Đ.M có thòng nào chòng u mòng không?”

Nhiòng u còng p mòng t nhìn tôi chòng m chòng m, nhòng ng tòng còng vòng n hoàn toàn im lòng. Tôi dí hòng súng vào ngay còng khóa đòng nh bóp còng, thì thình lình có ngòng i vòng i vẫ lên tiòng:

“ Anh đòng có bòng, đòng tôi mòng, tòng i mòng y thòng ng kia nó khóa lòng i đòng.”

Thòng ròng i anh này vòng i vẫ mòng còng a nhà tòng m ra sau khi đòng thòng a là tòng i mòng t vài ngòng i nào đó ích kòng khóa lòng i. Lúc đòng, tôi thòng t sòng ròng t còng n nhòng ng gòng u nòng c thòng t lòng nh đòng gòng t ròng a nhòng ng tòng c tòng i trong lòng mình. Di tòng n, chòng t chòng c, khòng đau, đòng khát.v.v...và sau cùng là đòng ng đòng i còng a tôi đã đòng máu, tôi đã không còn là tôi nòng a...

Sau Pleiku, Ban Mê Thuòng t, ròng i đòng n Quân Đòng n 1 vòng i vẫ rút lui. Bậy giòng cái lòng nh di tòng n chiòng n thuòng t quái đòng n này thòng t sòng gậy hoang mang cho caòng mòng i ngòng i. Làn sóng ngòng i hòng t haòng i xuôi nam nhòng mòng t bòng nh đòng ch lan truyòng n nhanh chóng. Dân và quân không còn niòng m tin vào lòng nh lòng c nòng a. Theo tôi nghĩ, mòng i ngòng i chòng sòng mình là kòng bòng bòng ròng i, chòng không hòng n là sòng đánh vòng i viòng t còng ng.

Tôi còng tòng ng là lòng nh sòng cho đòng ng lòng i tòng i đây đòng đánh mòng t tròng n sòng ng chòng t vòng i quân thù, nhòng ng rồi, Qui Nhòng n lòng i đòng c lòng nh di tòng n! Đòng ròng i kòng tòng đòng, Khánh Đòng ng, Tuy Hòa, Nha Trang sòng p đòng theo làn sóng ngòng i bòng chòng y, trong khi đòng Bòng Lòng c lòng i bòng áp lòng c nòng ng nòng và Đà Lòng t không còn quân bòng o vòng. Tòng t còng mòng i ngòng i đòng u lo di tòng n vòng Sài Gòn. Lòng quân và dân hoàn toàn rối loàng n. Tin chiòng n sòng thay đòng i tòng ng giòng tòng ng phút, ai cũng lo lắng cho gia đòng bòng boòng ròng i. Phi tròng ng Phan Rang chòng còn lòng i nhòng ng quân nhân thòng t sòng còng n thiòng t đòng tác chiòng n. Tòng t còng gia đòng binh sĩ và nhòng ng phòng n sòng không tròng c tiòng p chiòng n đòng u đòng u di tòng n vòng Sài Gòn. Chiòng n tranh đòng t sòng hiòng n ra rõ ràng nòng i tôi vòng a đòng nh còng mà thòng t đòng u tôi còng tòng ng sòng là quê hòng ng lâu dài còng a đòng n vòng.

Trong mòng t đêm còng a nhòng ng ngày cuòng i cùng tòng i Phan Rang, tôi đã thao thòng c và hòng i hòng p suòng t đêm. Tôi sòng ròng ng, đòng n sáng hôm sau Đà Lòng t sòng bòng mòng t. Tôi sòng gia đòng chòng tôi và mòng y đòng a em đang sòng ng tòng i thành phòng này phòng i chòng u còng nh lòng m than nhòng nhòng ng ngòng i di tòng n trên liên tòng nh lòng 7. Tôi không theo đòng o Chúa hay Phòng t, nhòng ng tôi đã cảm còng n Chúa Phòng t ròng t nhiòng u vì đòng n ngày hôm sau, Đà Lòng t vòng n chòng a lòng t vào tay viòng t còng ng. Nhòng chuyòng n bay còng a mòng t đòng n vòng bòng n, tôi lên Đà Lòng t

Phan Rang, Nơi Hồn Di Tồn

Tác Giả: Lạc Long Huỳnh Quốc Phú.

Chúa Nhật, 28 Tháng 8 Năm 2011 05:24

ngày hôm đó, với ý định: đưa gia đình bà ch về Sài Gòn bằng mọi giá. Tôi sợ rằng bà ch của tôi không chịu đi vì tiếc r cái tài sản to lớn mà ch ng bà kh công t o đ ng. Tôi sợ l m vì c nh đau th ng c a nh ng ng i di t n đã h n sâu vào đ u tôi trong mấy tu n qua. Càng s h n n a, tr c đó vài ngày, l i đ ng m t phi v l y tàu t Nha Trang v Phan Rang, tôi đã lên bay lên Đà L t và đáp trên nóc nhà bà ch đ báo tin di t n. C t ng r ng bả chi cu a tôi hiê u đ c s kh n cấp mà về Sài Gòn, nh ng không ng m y ngày sau, tôi đ c tin cả gia đình bà y v n còn t i Đà L t, ch ng ai đi đâu h t...

V a xu ng phi tr ng Cam Ly, tôi t c t c đ n ngay nhà bà ch v i quyết đ nh: n u ch y ti c r cái gì thì tôi s rút súng b n b cái đó. May m n thay, ngày hôm đó cũng là ngày bà y r i Đà L t. Còn l i m t ng i em gái, tôi đ nh đem em về Phan Rang đ tìm ph ng tiê n di chuyê n, nh ng khi ra đến phi tr ng Cam Ly, g p mô t chuyển C-130 ch ng i di ta n, tôi đã g i em về th ng Sài Gòn. Nhìn chi c C-130 n ng n c t cánh mang theo ng i em c a mình, tâm t tôi c m th y nh nh m. Nh gánh lo gia đình, tôi yên tâm tr v Phan Rang và t nh r ng, dù có ph i t th đ n gi phút cu i cùng, tôi cũng không s .

Sau cùng, vì c đáp phi c trên nóc nhà bà chi , đã làm cho ch tôi g p nhi u r c r i sau khi vi t c ng lên n m chính quy n. Th t ra tôi cũng không mu n làm v y, nh ng đâu còn cách nào khác, b i vì tình hình lúc đó r t hỗn loạn, ph ng ti n truy n thông r t gi i h n, trong khi chi n s l i thay đ i t ng gi t ng phút !

R i thì vì c pha i đ n đã đ n, sau khi Khánh Đ ng m t vào tay vi t c ng, Nha Trang b ngo , b y gi Phan Rang là ti n đ n c a cu c chi n. Trung T ng Nguy n Vĩnh Nghi đ c c ra t Sài Gòn cùng Chu n T ng Ph m Ng c Sang T L nh S Đ oàn 6 Không Quân là hai ng i ch huy b t l nh ti n ph ng ch ng gi Phan Rang.

Thành ph n ch ng gi phi tr ng Phan Rang g m có Đ a Ph ng Quân, S Đ oàn 2 B Binh, B t Đ ng Quân. Nh ng thành ph n ch l c th t s ch có L Đ oàn 2 Nh y Dù. Nh ng đ n v khác ch là nh ng đ n v đ c t p h p l i m t cách v i vã sau khi di t n t nh ng n i khác v .

Không khí chi n tranh càng lúc càng n ng n . M i ng i ch mong r ng mình có th gi v ng phi tr ng Phan Rang h u c n b c ti n c a đ ch quân. Nh ng tin đ n nh là: “Ông Thi u s không b quê h ng c a ông ta” đã đ c nhi u ng i nh c nh h u l y đó làm ni m tin đ s ng ch t v i quân thù.

Phi trường Phan Rang vắng người, không một hàng quán mở cửa, không một bóng dáng cửa gia đình binh sĩ, không khí chiến tranh bao trùm lên mọi cảnh vật. Lác đác một vài chiếc xe cam nhông hời hợt chạy qua, một vài binh sĩ gò lưng trên chiếc Honda trong trạng thái vùi vãi. Tình trạng tiêp liêu cho Phan Rang càng ngày càng eo hẹp. Những đàn bò nuôi trong phi trường lớn lổn nhổn bắt đầu làm ồn ào cho quân đội trú. Tình trạng giết bò này lại không được chú ý một cách hiệu quả, cho nên nhiều con bò bắt đầu chết, những con còn lại sẽ hãi hãi bỏ chạy tán loạn mỗi khi thấy bóng dáng cửa người. Tôi đã chứng kiến một con bò giết ngay trước cửa xá mình, trong tích tắc, một con bò to lớn chỉ còn lại một đống xương và một vũng máu bầy hầy, mùi hôi thối nồng nặc xông lên trong cái nóng hầm hập cửa Phan Rang đã làm mọi người lo lắng.

Trong nhiều tuần liên tiếp, chúng tôi sống những bữa vào giờ sớm trưa tối, không có đồ ăn tươi. Một vài cái măng trườn rau muống quanh khu gia binh đã bắt đầu ăn hết, ban đầu còn ăn lá, sau đó những củ già cũng bắt đầu ăn luôn.

Vào một buổi ăn vội vã người khô, tôi viết một note miêng cảm ơn sớm, người xin thức cửa tôi móc trong túi áo bay ra một trái cà chua đưa cho tôi:
“Ông thầy, tôi có cái này nè”

Tôi sáng một lên cảm thấy quả cà chua non như xiu, không do dự, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Thú thật là tôi chưa bao giờ ăn một trái cà mà ngon như vậy. Sau khi nuốt một trái cà quý báu đó, tôi bèn hỏi:
“ Ở đâu mà có vậy?”
“ Ở trong khu gia binh đó ông ơi. Tôi tìm thấy một luống cà, những quả còn non.”
“ Bây giờ còn không?” Tôi hỏi.
“ Không biết nữa, Ngày hôm qua tôi thấy có mấy người đi hái.”

Sau khi ăn xong, tôi vội vã xách Honda chở một tên cảm ơn xin thức, trở lại khu gia binh kiếm thêm. Khi đến nơi, tất cả những quả cà dù lớn hay bé đều không còn. Cả hai chúng tôi chỉ đành hái lá cà vào nấu canh. Ngày hôm sau, tôi và một người lính khác, những lính này cả hai đều là lính, bởi vì cả luống cà đều bị lấy, một cái lá cũng không còn.

Vì ăn uống không có chút gì, tôi đã bắt đầu mất cái nhọt to trên ngực ngay thật lòng. Trong lúc tình hình nguy ngập vậy, cái nhọt trên lưng quả là một đứu đáng người. Đứng không thể,

chị y không đỡ c, đã làm tôi lo lắng. Tuy nhiên, Mọt mới chính là người lo lắng nhiều hơn về cái chết của tôi. Mọt đã trông chị tôi ng gị phút phút ra tay tiễn đi cái chết y. Ngày mà trên đnh cái chết và có một đm trng nh xúu, là ngay lập t c, Mọt bắt tôi ng i lên gh v i l ng quay v phía tr c. Hấn ta đã x đ ng h t m i thành công l c đ ép cho b ng đ c cái cùi nh t ra. Tôi c n rằng ch u đ ng s đ đ n v i hai hàng n c m t tuôn r i. Xong vi c, tôi c m th y nh nhm nh không còn c c đá ngàn cân đè ngang th t l ng. V n đ ng chân tay đ đ l ng s bnh ph c c a mình, nhìn nét m t lo l ng c a M t, tôi c i nói: “Ch c đ c r i, không còn th y khó ch u n a.”

Nét m t c a M t l v vui m ng:
“Ông th y mà ch y không đ c thì phi n l m đó.”

Mọt là người cùng quê, h c cùng trng v i tôi và sau tôi hai l p. Không ng hai đ a l i g p nhau m t cái x cao nguyên xa l c xa l , đ r i v i tình chi n h u, nghĩa đ ng h ng, hai chúng tôi đã cùng s ng ch t bên nhau trong nh ng gi phút cu i cùng c a cu c chi n.

Đã m y ngày liên t c, t i vi t c ng c pháo kích ra ra vào phi trng, m i ng i đ u s ng trong tình trng c nh giác. Sáng s m ngày 16 tháng 4 năm 1975, đ n pháo c a đ ch càng lúc càng đ n đ p. T t c nhân viên c a Phi Đoàn 229 đ u tức tr c ng chi n t i phi c c a mình.

B u tr i ngày hôm đó quang đng, có th nhìn xa đ n m i cây s . Ngay t 7 gi sáng, ti ng súng đ n đã vang đ i t xa. Đ ch quân đang dàn quân ti n chi m phi trng. M y ngày hôm tr c ba chi c khu tru c A1 bi t phái t Sài Gòn ra y m tr Phan Rang, hôm nay ch còn l i hai, m t chi c đã anh dũng hy sinh trong tr n chi n ngày hôm qua. Hai chi c còn l i đang qu n th o v i đ ch quân trên b u tr i h ng đng b c. Tôi say s a nhìn t ng chi c A1 nghiêng cánh sà xu ng nh nh ng con đ i bàng đng b t m i, r i t ng chi c l i ch m rãi góc lên, theo sau là m t c t khói đ ng lên và sau cùng m t ti ng n vang r n rung chuy n m t đ t.

Cùng lúc hai chi c A1 đánh bom, b n chi c tr c thăng võ trang c a Phi Đoàn 229 và Phi Đoàn 235 thay phiên nhau nh t ng lo t đ n và rocket gần ch n s ti n quân c a vi t c ng. Ti ng r ng vang lên t m y kh u mini gun c a tr c thăng võ trang càng lúc nghe càng g n. Khi v đ n t nh ng kh u súng này r t trên phi đ o t o thành nh ng ti ng kêu r n r ng thì tình hình tôi nghe m t âm thanh xì xèo xé gió. Kinh nghi m chi n trng cho bi t là m t trái đ n pháo kích c a đ ch đang r t vào v trí c a tôi. M i ng i nhanh nh n n m xu ng đ tránh s tàn phá. M t ti ng n long tr i cách tôi ch ng ba m i th c, qua đ n này trúng vào đ đ xng

Phan Rang, Núi Hòn Di Tàn

Tác Giả: Lạc Long Huỳnh Quốc Phú.

Chúa Nhật, 28 Tháng 8 Năm 2011 05:24

Cố a tróc thăng, đồng thời làm cho Tuấn, người Tróc ng Phi C cố a chi c tróc thăng đ u tróc c m t tôi b th ng n ng.

Cũng xin nói qua mô t ít về người phi công với nhiều đ c đi m khác người này: Th/Uy Nguyễn B u Tuấn.

Tuấn là đàn em của tôi quân tróc ng Thu Đ c, nhưng là đàn anh của tôi tróc ng bay. Cả hai chúng tôi phụ c vụ cùng mô t đ n vi Cơn Th khi về n c và cùng đ i ra Phi Đoàn 229 Pleiku năm 1974.

Hắn ta rất đẹp trai, trắng trẻo như con gái, ăn nói nho nhe nên nhiều người t ng Tuấn là mô t ng i nhút nhát. Lắm, người c la i Tuấn là mô t hoa tiêu rất bình tĩnh và lý m.

Năm 1971, trong lúc Phi Đoàn 219 chuyển sang bay UH, tôi và Tuấn biệt phái thay thế đ n vi này đ đ Lôi Hô L c Ninh. Tuấn là Hoa Tiêu Chánh, tôi là Hoa Tiêu Phó. Mặc dù m t mũi non chোট, nhưng Th/Uy Tuấn đã ch ng to đây đ u ba n lãnh với phi công của hai chiếc tróc thăng Cobra khi nh ng chiến sĩ đồng minh này yêu m tr chúng tôi vào t n m t khu vi t công ng ti nh Kratie bên x Chùa Tháp. Mặc dù có tài, nhưng cuộc c đ i bình nghiệp p của Tuấn không may mắn: t ngày về n c mang lon Th/Uy, cho đến tận cuộc c chiến, Th/Uy Tuấn vẫn là Th/Uy Tuấn, không lên mô t cấp nào cả!

Đối với Tuấn, súng đ n không pha i là th làm hắn ta hoa ng hốt. Trong lúc m i người tìm ch trú n vì đ n pháo kích của đ ch, hắn ta v n bình th n người kh y đàn trên sàn phi c của mình, chỉ tiếc rằng, lân này súng đ n không tránh h n a!

Sau tiếng nô kinh hôn và l a bốc lên vì trúng u xăng, tiếng ồn ào phát ra t phi c của Tuấn, mô t ma nh đ n pháo kích đã đ m vào l ng làm Tuấn gu c xuống, máu tuôn ra t đ m áo bay. Cây đàn đã r i tay Tuấn nằm nghiêng ng a trên m t đất... Vì vết th ng của Tuấn quá n ng, Tr/Uy X i, người Tróc ng Phi C cố a chi c tróc thăng đ u bên ca nh với v c t cánh mang Tu n v Phan Thi t c u c p...

Cũng may, người hoa tiêu tài hoa, lý m, nhưng thiếu may mắn này chỉ gu c mô t lân, không

Phan Rang, Núi Hòn Di Tàn

Tác Giả: Lạc Long Huỳnh Quốc Phú.

Chúa Nhật, 28 Tháng 8 Năm 2011 05:24

chết, vẫn đứng dẫu y hiên ngang cất tiếng hát: “Anh không chết đâu em, anh chỉ về a ngu
gu c đêm qua...” Sau cuộc chiến, Th/Ủy Tuấn mô t lần nã thoát kho i ngu c tù cô ng sa n
và đi nh c cái x “Down Under,” đê rồi trong lúc trả đ t u hâu, chàng có đi p kê la i
nhĩng oai hùng đ i lính cho con cháu mình nghe: chuyện cu a Tuấn, mô t chàng trai nĩc
Viê t...

Sau khi trái đ n làm cháy u đô xăng, đ ch quân càng pháo kích nhiều h n. Súng đ n nô
vang tr i, đ ch quân quá đông và tràn ng p phi tr ng. Nh ng con chim s t c a Phi Đoàn 229
đành đ n lia t đ tránh xa vùng l a đ n.

Phan Rang đã m t!
Tôi bàng hoàng!
V n không tin là s th t!

Tôi nghĩ là mình có th gi đ c Phan Rang, nh ng tôi đã l m, tr n chi n đã quy t đ nh k t
khi cái l nh di t n chi n thu t quái đ n ban ra! M t cái l nh đã làm tan rã ý chí chi n đ u c a
nhĩng ng i lính Quân L c Vi t Nam C ng Hòa !!!

Tôi không hèn đ n n i ph i b ch y.

Đ ng đ i c a tôi cũng không hèn đ n n i ph i b ch

Chi n tranh đã bao nhiêu năm r i, ng i lính mi n nam có b ch y đâu? T i sao bỗng đ ng l i
b ch y?

T i bây gi tôi v n không có câu tr l i m t cách xác đáng. Tuy nhiên tôi bi t là nh ng ng i
lính nh tôi không hèn nhất buông súng tr c k thù. B ng ch ng:

Trong m t chuy n b c quân và dân di t n t Ban Mê Thu t v Khánh Đ ng, tôi đã ch i th khi
th y m t Ông Đ i úy Bi t Đ ng Quân trong đó:

Phan Rang, Núi Hòn Di Tàn

Tác Giả: La&c Long Huỳnh Quốc Phú.

Chúa Nhật, 28 Tháng 8 Năm 2011 05:24

“Đ.M m&y cha đánh gi&c gì mà c& b& ch&y?”

Tôi đã g&p ph&i ph&n &ng gi&n d& c&a Ông Đ&i Úy này:

“Đ.M t&i này đang chi&m l&i Ban Mê Thu&t thì có l&nh rút lui”

Lúc đó tôi ng&c nhiên, linh c&m m&t vi&c tr&ng đ&i s&p x&y ra. Nh&ng sau đó tôi m&i hi&u đ&c nh&ng u&t h&n c&a m&t ng& i lính c&m súng mà không đ&c quyền ch&ng tr&. Tôi n& m&t l&i xin l&i v&i Ông Đ&i Úy Bi&t Đ&ng Quân này.

Than ôi!

V&n n&c b&p bệnh t& đây!

La&c Long Huỳnh Quốc Phú.

(Hiên nô&i edit.)